

Pavel Jim Drengubák

S veselým kloboučkem po jižním Vietnamu

Zápisky z cest

5. - 25. ledna 2013

Tento deníček je pouhým pokusem o zachycení mých pocitů a dojmů z cest.

Původně byl určen mým blízkým a kamarádům pro pobavení.

Pokud něčemu nebudete věřit, seberte se a jedte si tam sami.

6. leden – Saigon

Na základě zkušeností z minulých cest, kdy jsem se říkal, že si to přece musím všechno pamatovat, abych za pár dní zjistil, že je to omyl, jsem se rozhodl, že si to tentokrát raději budu zapisovat.

Večer 5. 1. jsme konečně s mírným zpožděním přistáli v Ho-Či-Minově městě, dřívějším Saigonu. Oficiální název Vietnamská socialistická republika se projevil hned na odbavovací celní přepážce. Ohromné množství kukání, za každou dlouhý fronta, která se skoro nehejbe. Důvodem jsou vojáci v hnusných uniformách, kteří důležitě listují v pasech, aby nám ho po chvíli s přezíravým výrazem bez sebemenšího slova či náznaku úsměvu předali.

Zajímavý je, že pár Vietnamců, kteří přiletěli s námi, z nich má evidentní hrůzu. Ale když vyjdeme před letiště do horkého a vlhkého lepkavého večera, je všechno jako v Asii. Neuvěřitelný cvrkot, hlava na hlavě a hlavně plno úsměvů. Čekáme s Petrem (tj. mým partákem, se kterým jsem byl v Thajsku, t.č. je výrobcem výborné pražené kávy. Mohl už být dávno milionářem, kdyby využíval slogan, který jsme mu před časem s kolegou Zajdou vymysleli: Frolkova káva – dobrá jako kráva.) na jeho Vietnamskou přítelkyni, která na nás měla už hodinu čekat.

A protože ženský jsou všude na světě stejní, přijíždí asi až za půl hodiny. Zajímavý je, že se spolu domlouvají víceméně pantomimou, ale evidentně to ani jednomu nevadí a funguje to. Vyměnil jsem si místní peníze (Dongy), a protože mi ve směnárně dali skoro pět a půl miliónu, začínám na chvílku uvažovat, že už do smrti nebudu nic dělat.

Jedeme hledat taxikem nějaký hotel a poprvé v životě vidím něco, pro co je výraz totální dopravní chaos výrazem naprosto nedostačujícím. Přestože neřídím, mám pocit, že z toho, co vidím za sklem auta, dostanu žaludeční vředy. Myslím si, že mám docela bujnou fantazii, ale co se děje tady, se snad ani nedá popsat. Saigon má 8 mil. obyvatel a kromě aut tady denně jezdí 5 mil. motorek. Na první pohled to nemá žádné řád. Představte si ulici, která je k prasknutí narvaná jako o prvomájovém průvodu, ale všichni jsou na motorce. Do toho samozřejmě auta.

Vypadá to tak, že si každé jede, jak chce, neustále přejíždí ze směru do směru, dělá nečekaný myšky, a když potřebuje někam odbočit, řízne to klidně i do protisměru. Do toho všichni troubí jak o život. Nevím, jaký používají kouzla, ale jako zázrakem vždycky někdo na poslední chvíli přibrzdí nebo uhne, ale všechno v jízdě. Ten proud se sice pomalu, ale neustále pohybuje. Když jsem to trochu rozdejal, začal jsem pozorovat jednotlivé aktéry téhle dopravní rulety. To jsem ale taky neměl dělat.

Na mopedu jezdí standardně i čtyři pasažéři. Když jsem viděl nemluvně položené přes přední řídítka, za ním řidiče, za ním asi tříleté dítě a celé to uzavíral jeho asi o dva roky starší brácha, přestával jsem se pomalu divit. Ještě že aspoň řídil ten nejstarší. Pak mě zaujala slečna, která jednou rukou řídila a druhou psala SMS, samozřejmě za jízdy.

Definitivně mě dorazilo, když jsem si v tom proudu všimnul chlapíka, kterej jel na kole, k němuž měl přivázaný čtyřmetrovej žebřík. Trochu mě uklidnilo, že si ho alespoň připevnil po směru jízdy.

Asi po hodině ježdění jsme našli přijatelný hotel, zaplatili taxikářovi (ten vydřiduch chtěl 300 000 D.) Tak jsme mu je s těžkým srdcem dali. Je to necelých 300 Kč. Prostě na cizince jsou jak psi.

To by si v Praze nikdo nedovolil.

Dali jsme si na ulici fantastickou polívku, dvě piva a po 28 hodinách si jdou konečně lehnout. Ahoj všichni a pokračování příště.

Jim.

bezpečnost především

kurýr s papříčkami

park

trh Saigon

pokus o konkurenci

žáby na prodej

od pantáty vedou dráty...

7. leden – Saigon – Cu Chi

Na dnešek jsme si naplánovali výlet asi 50 km za Saigon do vesničky Ben Duoc. Našel jsem si v průvodci, že je tam v džungli muzeum Vietkongu a jsou tam zachované i podzemní chodby Cu Chi, ze kterých vietnamská armáda vedla tvrdé osvobozenécké boje.

Moc se mi líbila už cesta tam. Petrově přítelkyni jsme na obrázku z průvodce po Vietnamu ukázali, že to chceme vidět, a ona už to všechno zařídila. Jeli jsme přes celej Saigon a za městem jsme přesešli na další autobus, no a ještě než nám to jelo, stihli jsme si zase dát výbornou vietnamskou polívku. Protože to vypadá, že ji stejně budeme jíst pořád, budu ji označovat napříště jen zkratkou VVP (Vynikající Vietnamská Polívka).

Zajímavý na ní je, že chutná pokaždě jinak, ale vždycky je výborná, chci říci Vynikající. Je to prej tím, že tito pouliční prodavači vaří celej život jenom polívku, a jsou v tom prostě dokonalí. Jen jsme dojedli, už nám to jelo. Místňáci z nás byli docela vykulený, protože turisty do vojenského muzea odboje vozí cestovky taxíky. Ale vesele se na nás zubili a asi se jim moc líbil můj veselý klobouček, šedivý vousy a břicho, protože mě přátelsky ošťipávali. Viděli jsme pár vesniček a asi po půl hodině nás autobus vysypal nedaleko vchodu do areálu. Oproti hnusnejm a zabordelenejm vesnicím tu byly nádherně udržované parky a v jejich středu velikej chrám, památka na padlé bojovníky Vietkongu. Protože byla neděle, bylo tam plno válečných (živých) veteránů. Byli v parádních uniformách a samá medaile. Budto tím, že jsme tam byli jediní běloši, nebo tím, že na ně zase zapůsobil můj kouzelný klobouček, došlo k tomu, že se se mnou chtěli fotit. Ale taky to mohlo bejt tím, že někteří byli pěkně vožralí.

Asi měli nějakej válečnej abiturientskej sraz, protože jedna babička, co se se mnou fotila, vytáhla z uniformy fotku sestřelený americký helikoptéry a pantomimicky mi předváděla, že ji sestřelila ona. Tak jsem ji pochválil, jakou má dobrou trefu. Evidentně jsem ji potěšil a dovolila mi vyfotit její krásnou vnučku ve slušivém vojenském kloboučku vzor 66.

Jinak to tam mají moc pěkně zorganizovaný. Zaplatili jsme u vstupu každej 90 000 Đ (tedy devět pěták). Přitom Vietnamčáci platí jen půlku, asi že jsou malí. Po zaplacení nás autíčkem odvezli do džungle. Tam si nás vyzvedl průvodce a jen nás tři vodil po cestíčkách, kde měli různý přístřešky, pod kterými byly vyskládané nevybuchlé pumy, spousta zbraní a jinýho vojenskýho harampádí. V další boudě nám promítli video z války, na jejíž výsledek jsou oprávněně pyšní. Ale pořád to nemělo konce a vypadalo to, že je to asi záznam ze všech válečných let. Tak jsme řekli průvodci, že se ještě letos potřebujeme vrátit domů. Uraženě to vypnul a šli jsme dál. Kdybych se sem ještě někdy vrátil, tak to aspoň budu mít rozkoukaný. Cestou nám ještě ukázal pár důmyslně zamaskovanejch děr, kterých bychom si jinak samozřejmě vůbec nevšimli. Kdyby nebyly oplocený, asi by tam už byli všichni turisté napíchaní na ostrých bambusech. Vrcholným zážitkem bylo, když se průvodce z ničeho nic zastavil u jednoho stromu, nohou odsunul listy, zvednul poklop a tam byla nora, do který jsme se nasoukali. J když ji pry kvůli turistům rozšířili, šli jsme na bobku a ramenama dřeli o stěny. Než jsme vylezli o kus dál za úplně jiným stromem, viděli jsme v podzemí důmyslné místnosti na spaní, ošetřovnu, studnu, zbrojař-

skou dílnu, zkrátka všechno potřebné k podzemnímu boji. Vůbec se nedivím, že Amíci tuhle zbytečnou válku projeli a že jsou z toho dodnes traumatizovaní. Po tom, co jsme viděli, si člověk teprve uvědomí, jaké to muselo být pro obě strany peklo. Těch chodeb je přes 250 km. Pro turisty je zpřístupněno jen pár desítek metrů. Vše ostatní prej dál zůstává v utajení. Když jsme se večer vrátili, shodli jsme se s Froldou na tom, že to byl fakt silnej zážitek a že tohle by mělo vidět co nejvíc lidí.

No a na oslavu toho, jaký jsme pašáci, jsme si dali večerní VVP, pivo a šli jsme spát. Zítra nás čeká přesun 400 km na sever do Nha Trangu.

Tak Kham an en za pozornost a zase příště.

Jim

památník válečných hrdinů CU HCI

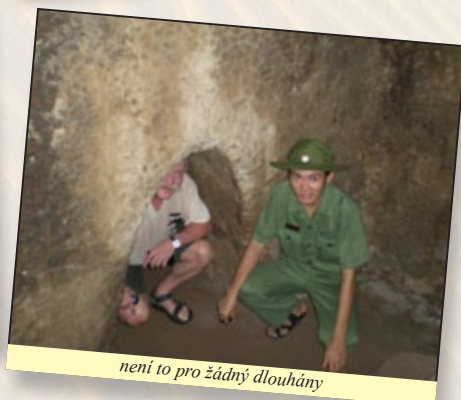
s tímhle se bojovalo

babička co umí sestřelit US helikoptéry

chodby Vietkongu

není to pro žádný dlouhý

8. leden – Přesun do Nha Trangu.

Dnes večer odjíždíme směrem na sever. Je to asi 450 km. Lehátkový autobus jede až na noc, takže máme celé odpoledne čas poflakovat se po Saigonu. Rozhodnul jsem se přijít na to, jak je možný, že se nejezdí podle žádných pravidel, ale zároveň se při tom navzájem nepozabíjejí. Dokonce jsem neviděl ani žádnou nehodu. Asi hodinovým pozorováním jsem objevil, jak tady ta doprava asi funguje. Pěkně jsem to sledoval na jedné z nejrůšnějších křižovatek v centru Saigonu.

Vyšlo mi z toho, že si sice každý jezdí, jak se mu zamane, ale zároveň dává bedlivě pozor na to, jestli jako dobytek nejede i někdo jinej. Tím, že se všichni navzájem pozorují, vždycky se na poslední chvíli vyhnou nebo přibrzdí nebo přidají plyn. Jediný, co dělají všichni, je to, že soustavně troubí. Když už se ze mě stal odborník na dopravu v Saigonu, narostl mi hřebínek a řekl jsem si, že musím vyzkoušet, jestli je pravda to, co se říká o přecházení v tom plynulém proudu motorek a aut. V průvodci jsem se dočetl (a říkali to i zkušené cestovatelé, co tu byli), že když už se rozhodneš hazardovat se životem a chceš přejít silnici, musíš dodržovat tato základní pravidla. Vyrazit, a pak už se zásadně nedívat nalevo ani napravo (je to totiž strašný, co vidíte) a přitom striktně dodržovat dvě příkázání.

1. Za žádnou cenu se nezastavit.
2. Za žádnou cenu se nerozběhnout.

Musí se jít konstantní rychlostí. Oni si to nějak v těch svejch makovicích vyhodnotí a vždycky se ti nějak vyhnou. Jak je ale možný, že to tak opravdu funguje, jsem ovšem nepochopil.

Po třetím úspěšném pokusu (jednou mimo přechod – to už je vyšší level) jsem přišel na výbornej podnikatelskej záměr. Vozil bych sem lidi, kteří mají chuť na pořádněj adrenalin, ale nejsou už fyzicky tak zdatní, aby se třeba někde trmáceli po horách. Pěkně v teplíčku by si dali dva tři přechody denně, pak bych je zavedl na VVP, pak na tržnici pro tričko a džíny, a po týdně by pěkně vystresovaní frčeli domů. Spoléhám na Vás, že mi ten nápad nikdo nevyfouknete, než se vrátím.

Nechci Vás už unavovat s mým veselým kouzelným kloboučkem, ale co se nestalo. Tedy vlastně stalo.

Bylo dusno, a to je v Saigonu pořád, a já měl klobouček v batohu. Jak jsme lezli po tržnicích a obchůdkách se vším možným, nikdo si mě ani nevšimnul. Pak začalo pršet, nasadil jsem klobouček a ejhle.

Během hodiny mi nějaký individua nabízeli 2x marjáнку, jednou hašiš, jedna ženštinu se na mě přilípla, a že prej mám beautiful klobouk a hezký fousy. Jestli nechci masáž a k tomu ještě bum bum.

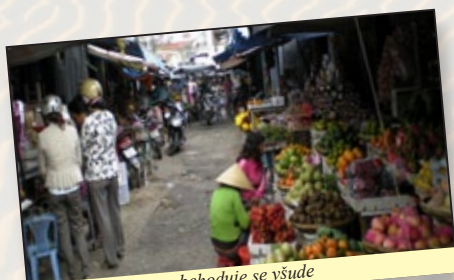
Asi to bude nějakěj rychlokurs ve střelbě nebo co.

Ale po zkušenostech s babičkou, co sestřelila ten vrtulník, jsem se rozhodnul, že ty jejich militantní sklony nebudu podporovat.

No a taky nám už za chvíli jel lůžkový autobus do Nha Trangu.

O tom zase příště.

Jim.

obchoduje se všude

bývalá miss Vietnam

ejhle veselý klobouček

budoucí miss Vietnam

výroba kokosové moučky

svatyně

9.-10. leden – Nha Trang.

Noční autobus, kterým jsme se přesunuli ze Saigonu, byl fakt vychytanej (Jančura se svými žlutými autobusy by se mohl něčemu přiučit). Opravdu to dokonale funguje. V kanceláři, ve které jsme si koupili lístky, nám nechali v úschově i batohy, které jsme si položili vedle neuvěřitelně velké hromady věcí. Kromě pytlů s neznámým obsahem jsem tam viděl množství různě velikých krabic, křeslo, kovadlinu, motorku a spoustu různého harampádí. Žasnul jsem, jak to tam šoféři do spodní části autobusu na první pokus všechno naskládali.

Pak tam dali naše bagly, sundali jsme si boty, vyfasovali láhev vody a ukázali nám, kde budeme ležet. Budto to zařídila Maya, nebo proto, že jsme byli tři, dostali jsme nejlepší lůžka. Byly až vzadu u záchodu a normálně jsem se tam pohodlně natáhnul. Ty ostatní byly o dost kratší, prostě pro Vietnamce. Ten záchod byl čistej, s tekoucí vodou a v podstatě nejluxusnější ze všech hajzlíků v Saigonu, který jsem ten den navštívil, a že jich nebylo málo (projevil se přechod na asijskou pouliční stravu).

Cesta uběhla v naprosté pohodě, i když silnice není nic moc a autobusy smí jezdit max. 60 km/hod. Proto jsme taky bez zastávky ujeli 450 km za 12 hod. Zase jsem nemohl spát, a tak jsem si od Froldy půjčil PC s tím, že po cestě budu psát deníček, ale díky kvalitě silnice jsem pořád dokola jen opravoval překlepy. Tak jsem se na to vybodnul, čuměl jsem do stropu a zbytek noci mlaskal na Froldu, kteréj dokáže chrápat ve všech polohách. Ráno jsme vyběhli do krásného teplého deště a šli jsme hledat hotel, kde vloni Frolda spal.

Když jsme ho našli, zjistili jsme, že ho právě opravujou, ale hned vedle byl podobnej. Já jsem si všimnul, že v nabídce služeb, které poskytují, je i cedule, který normálně rozumím. Zaradoval jsem se, že se do mě v hodinovém spánku, do kterého jsem nad ránem v autobuse upadnul, vrazila angličtina ze slovníku, kteréj jsem měl pod hlavou. Pak jsem ale zjistil, že tomu rozumím proto, že je to psané ve slovenštině. V hale byl majitel hotelu, Vietnamčík, kteréj 18 let v Martině svařoval tanky. Asi to byl dost šikovnej zámečník, protože si vysvařoval na pěkněj hotýlek, kteréj postavil asi 200 metrů od moře. Mimochodem fakt mluvil plynulou slovenštinou a byl rád, že si může pokecat. Jnu Slovan všude bratry má.

Nha Trang má sice asi 400 000 obyvatel, ale proti tomu šílenýmu Saigonu je to úplná oáza klidu. Jediný, co nám kalí radost je, že se z toho stala ruská gubernie. Jvan tady svejma prachama ovládá celý město a přizpůsobiví Vietnamci mají všude ruský nápisy a učeť se ruštinu jak šílený. Když si jdeš něco koupit, místo „slusi, slusi, akulat“, jak jsme byli zvyklí z našich (jejich) tržnic, teď slyšíme „da da charašo“. Dokonce je z diskoték slyšet ruská popina. No je to k posrání. Naštěstí bydlí v samých luxusních hotelech, které tady rostou jako houby po dešti, a lezou jen do špičkových restaurací, kde můžou dávat na odiv svoje bohatství.

My se tam s nimi nemůžeme potkat, protože chodíme jíst s místňákama do pouličních vývařoven a jsou to neuvěřitelný lahůdky. Samozřejmě, VVP, bez které by to nešlo, ale hlavně spousty ryb, krevet, mušlí a všelijakých mořských potvor, který umí na jednom čtverečním metru udělat na milión způsobů. Jediná nevýhoda je, že než mi to přinesou,

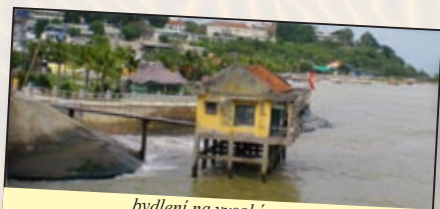
jsem úplně poslintanej. To nám bohatě vyváží to, že se musíme večer na ulici dívat na ty ruský xichty. No nedejte si to, když za talíř báječných krevet nebo mušlí chce pouliční kuchtík 60 Kč, včetně piva.

Možná je to taky tím, že je s námi Maya. Jednou nás asi chtěl natáhnout, páč si podle řeči myslel, že jsme Jvani, a ona ho tak strašně zjebala (zvukově to vypadalo, jako když se hodně nahlas mrouská asi dvacet koček), že se nám při placení klaněl až k zemi, a ta cifra byla tak malá, že bych se až styděl. Ale zítra Maya odjíždí na dva dny do Saigonu. Tak se s tím nějak popereme sami. To smlouvání je krásnej sport. Akorát jsem dneska kupoval dvě mapy, jednu celého Vietnamu a jednu místní. Nějak jsem se při placení zamyslel, a tím pádem jsem úplně zapomněl smlouvat.

Taky mě to pěkně vytrestalo, a za dvě velké mapy jsem vypláznul 60 Kč. Příště už budu ve stěhu, aby mě neměli za nějakýho pitomýho Jvana.

Tam biet en.

Jim

bydlení na vysoké noze

lůžkový autobus zvenku...

most Nha trang

...a zevnitř

památník Nha Trang

hráči

11. leden – Klášter Po Nagar.

Dneska jsme zhřešili!!!

Nevím, jak se to mohlo stát, ale večer jsem si uvědomil, že dnes jsme si zapomněli dát WP. Doufám, že jsme si tím nerozhněvali vietnamského Boha všech batůžkářů. Dopoledne bylo po tom veřejším palvici příjemně pod mrakem, tak jsme si s Froldou řekli, že půjdeme po pobřeží do staré části města. Za řekou totiž nejsou ty hnusný moderní veliký hotely, ale žijí tam obyčejní Vietnamčiči - hlavně rybáři.

Nevím, jestli je to tím mořským vzduchem, ale k mostu, který se zdál na dohled, jsme šapali skoro hodinu. Ale stálo to za to. Křivolaký uličky, na zemi všichni obchodují se vším, všude smradu jako v hradu, ale nádherný objekty k focení. Tak jsme se v těch všech krámech, co tam mají po zemi roztahaný, šťastně motali a fotili jak o život.

Oni totiž všechno dělají v dřepu. Fascinovali nás rozličné dílny na opravu všeho, na co si jen vzpomenete. Sedí si na bobku a dělají to prakticky bez jakéhokoliv nářadí. Skoro každé druhé opravuje motorky, což se při jejich množství (jich i motorek) dá pochopit. Rozeberou to na prvočinitele, všechno bez použití nějaké modernější techniky.

Ale abych jim nekřivdil. Dva maníci tam byli pokrokovější a měli svěrák.

Samozřejmě položené jen tak na podlaze. Kdybych měl popisovat, s čím vším se tam při zemi obchoduje, tak to budu psát tejdén. Ale foceníčko to je náramný. Vůbec jsme jim neprekáželi, a ještě nám při tom, jak se tam tak popelili, do objektivu vesele ukazovali kazy (zubní). Tam jsme se trochu zasekli, protože to je tak pestrá směsice lidí a zboží všeho druhu, že se nedá jen tak projít. Ještě, že tam nebyla Maya. Určitě by pro nás neměla pochopení. Vlastně žádná by neměla pochopení.

Takže do hinduistického klášterního komplexu Po Nagar, kde jsou k vidění Chámské věže (patří k největším pamětihodnostem města), jsme se dostali se značným zpožděním.

Je odtud nádherný výhled na město i záliv a rozhodně to stálo za návštěvu. Pro turisty tam vyhrávali za pomoci playbacku dva chlapíci v bílých hábitech. Jeden tlouk do bubínku a druhý tahal smyčcem po nějakém nástroji (vypadalo to jak velká fajfka), který měl dvě struny, asi z vlasce na ryby. Zvukově to silně připomínalo zvuk kočky, kterou někdo hodně silně tahá za ocas. Do toho tančily čtyři lépe děvy.

Tak dlouho jsem mu nezvyklý nástroj očumoval, až mi to půjčil.

Tak jsem taky chvíli tahal kočku za ocas, načež se seběhli ostatní Hlindi a pochvalně mručeli. Možná, kdybych začal cvičit, že bych mu mohl dělat záskok. Fousy mám jako on a kdyby mě zabalili do toho lajntuchu, možná by v tom vrzání nikdo rozdíl nepoznal.

Ale neuměl jsem se zeptat, kolik za to platí, tak to asi dělat nebudu a vrátím se domů.

Jo a ještě k té polívce. WP si fakt dáváme každé den. Takže kdybych se o ní v deníku zapomněl zmínit, tak je to tím, že jsem se zapomněl zmínit.

Dnes to byla výjimka.

Ahoj Jim

všechno se odehrává na ulici

elektroservis

místní kapela

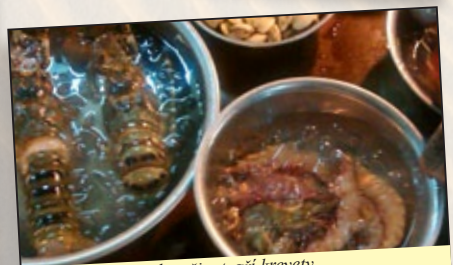
jak se na to hraje?

8 – 12 století

...aha takhle!

humři a tygří krevety

12. leden – Opičí ostrov

Překonali jsme strach a půjčili si mopedy. Ještě než začnu, musím vám popsat, jak dokonale mají vymakanej systém péče o turisty. V každém byt' sebemenším hotýlku vám nabízejí všechny dostupné služby nebo aktivity, které v místě jsou a ze kterých si host vybere, co se mu zrovna zamane. Od zapůjčení motorky nebo kola, přes zajištění nebo obstarání čehokoliv, a když to zrovna nemají, prostě pro to někam dojdou. Jízdenky pro vaši další cestu vám zajistí a vy ji zaplatíte přímo v hotelu. Neúčtují si za to ani kačku navíc. Je zvykem, že když vám objednájí lístek (jako v našem případě), přijede si pro vás do hotelu auto a ke spoji vás odveze.

Navzájem tam úzce spolupracují cestovky, dopravci i hoteliéři.

Vydali jsme se k asi 20 km vzdálenému ostrovu, kde je prý kromě jiného k vidění tlupa opic.

Projeli jsme městem, což považuju za složení řidičské zkoušky s červeným diplomem. Ale pak už cesta ubíhala příjemně po klidné cestě po pobřeží. Ze silnice byla krásná vyhlídka na dřevěné rybářské lodky, a tak jsem se po cestě stihnul i kochat. Za slabou půlhodinku jsme tam dojeli a za pár minut nás bárka převezla na ostrov. Jak tam by bylo krásně, nebejt těch opic.

Pořád něco chtěli. Když jste se tvářili, že nic nemáte, drze vás prošacovaly. Když jste jim to dali, ani nepoděkovaly. Sice nám ukázaly pár veselejších kousků ve vodě, ale tím si u mě dojem, že jsou pěkně nevychované, moc nezlepšily. Asi během hodinky jsme si ostrov (mimochodem opravdu krásnej) s rukama na kapsách prošli a kocábka nás zase převezla na břeh. Ovšem po cestě zpátky jsme měli veliký šťěstí.

Jeli jsme kolem malého přístavu, do kterého se právě vraceli rybáři s úlovkem. Na jakési vrátnici nás pustili dovnitř, i když jsme tam jako jediní nesmrděli rybama. A že prej nesmíme fotit. No to zrovna. To vám byla taková pastva pro foťák!!!

Chlapi z lodí vyhazovali v koších a bednách neuvěřitelný množství ryb a havěti, kterou jsem viděl jen na obrázcích a některý ani tam ne. Ty jejich ženské ty hned třídily podle velikosti do jiných košů s ledem. Do toho všichni radostně štěbetali nad bohatým úlovkem. Kolem se motali ti, co to od nich berou, aby to pak drazě prodali tomu, kterej to ještě dráž přeprodá dalšímu, kterej to nejdráž prodá Jvanovi. A ten to pak sežere.

Bylo to tam tak pestrý, až oči přecházely. Když jsme odcházeli, ten u brány dělal, že neviděl, jak jsme fotili jako o život, buď mu byl sympatickej můj klobouček, nebo byl spokojenej, že už taky trochu smrdíme.

Za městem Nha Trang je ještě jedna věc, která stojí za pozornost. Horké prameny.

Tak jsme tam zajeli spláchnout tu rybinu. U vchodu jsem málem omdlel, protože chtěli vstupný 300 000 dongů za jednoho (300Kč). Za to se dá ve Vietnamu pořídít spousta věcí. To je zase určitě Jvanovo práce. Ale když jsme tam vlezli, málem mi vypadly oči z důlků. Nic tak krásnýho jsem ve svém mladém životě neviděl.

Mezi stromy a skalami a kvetoucími keři spousta bazénů, bazénků, vodopádů a gejzírů, vířivky, vany s bahnem, všude bílej písek, no zkrátka všechno, co chcete. K tomu se odkudsi line tichá meditační hudba.

Jestli by to aspoň přibližně nějak takhle vypadalo v ráji, tak začnu vážně uvažovat o tom, že tam tedy nakonec půjdu.

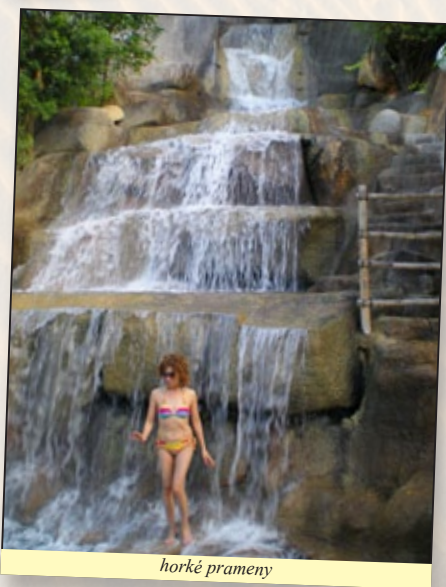
Ale napřed se mrknu, jestli tam Svatej Petr nemá nápis NEBE vyvedenej v azbuce.
P.S. Zítra už Gubernii Nha trang opouštíme. Ahoj, Jim.

moře je bohaté

darilo se

horké prameny

přístav

trošku bahna

všude teplo

pláž Opičího ostrova

13.-14. leden – Na sever.

Na další asi 550 kilometrový přesun na sever jsme si zase zkušeně objednali noční autobus (popravdě - objednala ho Maya, která se zase vrátila). Protože to zajišťovali včas, ptali se, jaká prý chceme místa. Když jsme jim řekli, že ty zase úplně vzadu dole, docela se divili, ale objednali. To jsou totiž místa, která nikdo nechce. Jak jsem v minulém díle chválil, jak všechno funguje, asi jsem to trochu zakřiknul. Řekli, že máme být na recepci v 18:30, že si pro nás přijedou, protože to jede v 19:30.

Tak jsme si šli dát k pouličnímu kuchlíkovi na rozloučenou famózní grilovaný mušle (25 Kč/10 ks), na kterých už jsme skoro závislí. V 18:00 volají Maye, kde prej jsme, že už čeká auto. Když jsme naklusali, auto už nikde. Tak zavolali taxíka, že to z neznámého důvodu jede dřív. Samozřejmě, že když nás taxík vyhodil u autobusu, ještě jsme 20 minut čekali. Šoféři se zase lopotili se spoustou krámů do spodní části autobusu. Ten vypadal stejně jako ten minulej, akorát měl hajzlík uprostřed. Zalehli jsme, že si to užijeme, a taky jo.

Cesta byla hrozná. No, ona to snad ani nebyla cesta, ale souvislá řada výmolů, tu a tam přerušovaná asfaltem. Přesto, že to měl být expresní autobus, stavělo to v každý druhý prděl. Se zájmem jsem sledoval, jak vždycky, skoro ještě za jízdy, vyběhnul druhý řidič, který měl odpočívát, ve tmě předal část nákladu někomu, kdo už u silnice stepoval, a bleskově naskočil do jedoucího autobusu. Když si uvědomím, po čem to jezdí, docela chápu, že si přivydělávají jako špeditéři. Je to vlastně jediná spojnice mezi severem a jihem, a tak po nich domorodci posílají balíky jako poštou.

Na této „silnici“ A1 je nepřetržitá kolona nákladáků (neuvěřitelně přetížených, takže do kopce jedou krokem), autobusů a samozřejmě motorek. Jak jsem tak nemohl spát, s hrůzou jsem sledoval, jak náš autobus vesele předjíždí vlekoucí se nákladáky, a to v horských serpentinách, kde pochopitelně nemůže vidět dál než na 50 metrů, kde je další zatáčka. Pak jsem pochopil, v čem je ten figl. To samý totiž dělají i autobusáci v protisměru.

Když jim to nevýjde, jeden z nich (netuším, podle jakýho pravidla) zastaví a nechá kolegu vmáčknout se mezi nákladáky. Jenom nevím, kde berou tu jistotu, že se proti nim ze tmy vždycky vynoří kolega. Asi po 150 km silnice přestala vypadat, jako když válka skončila teprve včera, a výmoly začal pravidelně střídat asfalt. Protože jsem rozený optimista, hledal jsem si na tom to lepší. Myslím, že jsem až do konce pobytu ušetřil za masáže. Pravda, při nich by zase člověk neměl odražený ledviny. Po 12 hodinách jsme šťastně dokodrcali do Danagu.

V 6 hod. ráno byla ještě tma jako v pytli, ale zase musím ocenit jejich služby. Autobusové nádraží je na kraji třetího největšího města Vietnamu. Na nádraží stály dodávky, které nás zdarma odvezly do centra, kde nás řidič vyhodil a ponechal vlastnímu osudu. Tam jsme zabušili na první hotel, který se zdál, že bude hoden naší návštěvy, probudili recepčního, a ten nás bleskově ubytoval.

V Danagu jsem poprvé okusil, co to je zažít Deja vu.

Když jsme totiž jeli poprvé nočním autobusem do Nha Trangu, vzbudili jsme v 6:00 hod. recepčního a ten nás ubytoval na pokojích č. 201 a č. 301. V 8:00 hod. nás pro-

budila pneumatická kladiva a rámus z vedle se opravovaného hotelu.

Tady nás recepční ubytoval na pokojích č. 201 a č. 301 a co myslíte, že se stalo v 8:00 hod?

Správně.

Probudily nás pneumatické kladiva a rámus z vedle opravovaného hotelu.

Našel jsem pro to vysvětlení. Buďto našinci ubytovávají cizince zásadně v pokojích č. 201 a č. 301 v hotelích, které sousedí s těmi, jež se právě opravují.

Anebo existuje Deja vu.

Ahoj Jim.

vchod do kláštera

bonsai

pěkná práce

buddha

nabídka v restauraci

hotové jídlo

14. leden – Výlet do Hoi An.

Protože nás stavební ruch nenechal spát, domluvili jsme se, že pojedeme na výlet do asi 30 km vzdáleného městečka Hoi An, které je od roku 1999 na seznamu UNESCO pro svou neobvyklou architekturu. Něco je od Japonců, něco od Číňanů nebo od Francouzů, podle toho, kdo měl tohle město právě pod svou mocí. Ale ještě než ho popíšu, musím se s vámi podělit o zážitek, který moc cizinců neabsolvuje. Dali jsme si tedy ranní WP a rozhodli se, že nepojedeme taxíkem jako většina turistů.

Protože je Maya místňáčka, uměla se vyptat, jaký příměstský spoj tam jede. Danang má téměř 2 miliony obyvatel, a je tam opravdu rušno. Zjistila autobus a začalo divadlo.

Na nejrušnější křižovatce (žádná naše se tomu ani v nejmenším nepřibližuje) jsme stáli a vyhlíželi spoj. Za chvíli se vynořila herka, Maya mávla, autobus přibrzdil, a náhle nás otevřenými prostředními dveřmi jakási ruka mocným škrabnutím vtáhla jednoho po druhém dovnitř. Tam nádherný panoptikum všech možnejch xichtů, od pionýrů s rudými šátky jedoucích do školy, po stařenky s ukrutným množstvím tašek a košíků. Posádku autobusu tvoří tři lidé. Šofér, kterej má tři funkce. Plyn, brzda a nepřetržitě troubení. Potom průvodčí. Vybírá prachy (zase jsme platili víc než Maya, asi že zabereme víc místa), potom určuje, kde kdo bude stát, popřípadě sedět, když se uvolní místo. A taky řve na pasažéry, že se blíží okamžik, kde je vyrazej za mírného přibrzdění z autobusu. A to právě dělá ten třetí.

Zároveň za nimi vyhazuje zavazadla, když to sami nezvládají. Celou dobu visí ze dveří, zastavuje máváním ruky a velikým řvaním motorčky, které běžně podjíždějí autobus zprava, aby někoho mohl bezpečně vyhodit z autobusu tak, aby ho v zápětí nikdo nepřejel. Na druhé straně ale taky obětavě vyskakuje za jízdy sám, aby pomohl starším osobám. Chytí je za ruku, běží s nimi vedle autobusu, dokud se jejich rychlost nesrovná a on je může i se zavazadly bezpečně natlačit dovnitř. Mladší to musí zvládnout sami. Je to hračka. Dal jsem to na první pokus.

A tahle osoba, bez které by jízda nebyla plynulá, je v hierarchii posádky až poslední. Ale ten náš byl tak šikovnej, že to za pár let určitě dotáhne na průvodčího.

Můžu vám říct, že za 20 Kč jsem větší komedii ještě neviděl.

Hoi An je opravdová perla a čím dál víc se těší zaslouženému zájmu turistů. Francie, z dob, kdy koloniálně ovládala Vietnam, dala tomuto městečku nenapodobitelný ráz. Krásné bulváry lemované stromoradiím, nábřeží řeky, kde je jeden obchůdek vedle druhého. Spousta krásných šatů, látek, ze kterých vám ušijí téměř na počkání cokoli, hedvábí, galerie, hospůdky. Prostě nádhera. Kdyby ještě, namísto sice hezké uklidňující hudby, pouštěli písničky Édith Piaf, je iluze staré Francie téměř dokonalá. Je zvláštní, že se války, jak s Frantíky, tak s Amíky, jako zázrakem tohoto města nedotkly.

Můžete se nechat provézt po řece až k ústí moře (klidně smlouvejte, stejně jim nakonec stačí polovina toho, co po vás chtěli), protože Hoi An bylo v dávných časech významným mezinárodním přístavem. Ale jak se za století řeka zanesla, jeho sláva pominula.

Ale vynahrazuje vám to klidem, který jsem ještě na jiném místě Vietnamu nezažil.

Přesto, že je atmosféra městečka přátelská, hrozí tady veliké nebezpečí mužům. My cestovatelé si musíme nabyté zkušenosti předávat. Tak tedy pánové.

Pokud se sem vypravíte se ženou či milenkou, zaručuju vám, že ji celé dlouhé hodiny neuvidíte. Můžete sice v klidu sedět v některé z malebných hospudek a popíjet výborný pivo či francouzská vína, ale uvidíte, že se k vám v pravidelných intervalech bude vracet, začne dělat voči, abyste jí pohlídal již zakoupené hadříky a zároveň jí dal další peníze nebo (nedej bože) platební kartu (když je to tak krásné a zároveň levné, to už určitě jinde nebudou mít, a to by byla věčná škoda, vždyť už se sem nikdy nedostaneme, atd., atd., atd., každý si dosad sám).

Z těchto chmurných myšlenek mě vytrhla představa, že mě za pár chvil čeká zpáteční cesta a druhý díl autobusové komedie.

Ahoj Jim.

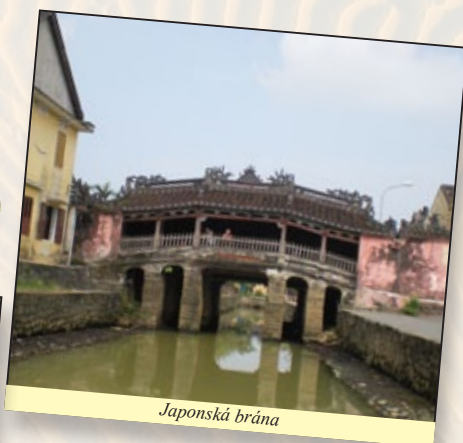
přístav Hoi An

uličky Hoi An

tržnice

Japonská brána

MHD

15. leden – Mramorové hory a Čínská pláž.

Povzbuzeni úspěchem z Nha Trangu, kde jsme si poprvé půjčili motorky, řekli jsme si, že to zvládneme i tady, v Danangu.

Je tady ovšem mnohonásobně vyšší provoz (skoro 2 mil. obyvatel) a nevím proč, všichni jezdí na motorkách. V hotelu nám je nabízeli za 250 000 dongů, což je dost natažený. Před hotelem mi ale nějaký místní naháněč nutil motorbike za 200 000 d. Vtom se ale objevila Maya, začala mňoukat asi tak o dvě oktávy vyšším hlasem než normálně a hodně se na něj mračila. Mohlo to asi bejt něco v tom smyslu: „Ty usmolenej dobytku, jak to, že se snažíš natáhnout moje kamarády, když dobře vím, za kolik ty svoje křápy nabízíš normálně,“ protože maník hned stáhnul vocas, a že prej je ráno přistaví před hotel za 150 000 d. Tak jsme vyjeli.

Docela bez problémů jsme projeli centrem přes řeku a pak už to byla pohádka. Krásná, 10 km dlouhá pláž, úplně prázdná. Na té se vylodili první Amíci z námořní pěchoty a obsadili letiště. Byla to během války jejich nejsilnější a nejoblíbenější základna ve Vietnamu, odkud vedli boje s komunistickým severem. Tady vydrželi do r. 1975, než je komouši vyhnali. Ale ta pláž je opravdu nádherná. Jeli jsme podél ní asi 10 km na jih, kde jsou tzv. Mramorové hory. Jsou to takový dva nenápadný kopce, ale když jsme tam přijeli a vylezli nahoru, byl to neuvěřitelný zážitek.

Celej zalesněnej kopec totiž ukrývá spoustu soch a modliteben, ale hlavně překrásnou jeskyni, která je zároveň chrámem (zase těch fotek). Taký se dá systémem jeskynních chodeb vylézt až na samej vrchol kopce, odkud jsou úžasný výhledy na město i na tzv. China beach. Jediný nebezpečí hrozí dole, když vylezete z areálu. Jste přímo ve vesnici, která je velká asi jako Hodějice a tam úplně všichni sochaj Budhy a šílený množství různých bůžků a všelijakejch kravin z nádhernýho mramoru.

To nebezpečí spočívá v tom, že všichni tvrdí, že jsou v tom nejlepší, a že si musíte koupit něco na památku právě od nich. Frolda vyměknul první a projevil ze slušnosti zájem u báby, která nás odchytila, když jsme přijeli. Začala brečet, že nám hlídá celou dobu motorky a my si ani nic nekoupíme. Frolda vymyslel geniální plán. Vybral si fakt krásnou soupravu na čaj i s konvicí z žilhanýho mramoru. Opravdu se mu líbila. Tím, že je to všechno ruční práce, je to sice drahý, ale já bych to za ty prachy nedělal, i kdybych to uměl (měli jsme možnost koukat na to, co je to za dřinu).

Chtěla za to 2 miliony dongů (2000Kč). Ta finta spočívala v tom, že pro změnu začal brečet on, že tolik peněz u sebe nemá a jaká je to škoda atd. To ale sežral hada. Bába ho okamžitě naložila na svou motorku, a že je vesnici bankomat, a už jeli.

Když jsme viděli, že tam není ani tekoucí voda, ani ve snu by nás nenapadlo čekat tam bankomat. No taky že tam samozřejmě nebyl. Ale když už ho měla bába na lopatě (na mopedu), šup s ním do další, asi 10 km vzdálené vesnice, kde už bankomat měli. No a nevyberte si z něj prachy, když baba sedí na nastartovaný mašině a může vás tam nechat.

Jo, na Vietnamce a jejich vynalézavost jsme holt krátký. Zvlášť když hrajete na jejich hřišti. No, ale Frolda ještě zabojoval a sklepal jí na 1200 Kč. To zase bylo breku. Ale za ta léta, co to provozují, už to divadlo hrajou moc hezky.

Mimochodem, z mramoru, přímo z toho kopce, postavili strýčkovi HO-ČJ-MJNO-VJ mauzoleum. Státním rozhodnutím pak nařídili, že z tohoto mramoru už nikdo nikdy nic neudělá. A tak tam chudákům kameníkům vozí šutry odjinud. To nevymyslíte.

Ale abyste si nemysleli, že za kreténa byl jenom Frola.

Já vezu domů hmoždír a slona z mramoru. Musel na nás bejt hezkej pohled, když jsme se v klášteře, kterej jsme ještě k večeru stihli navštívit, motali s plnejma igelitkama, jak dva pitomci, co jdou vožralí ze Živitelky a ujel jim autobus.

Ale byl to hezkej vejlet.

Ahoj Jim

lesní klášter

jeskyně Huyen Khong

osvětlení jeskyně

pode mnou China beach

...a zase sochy

16.-18.leden – Hory Bana-Hills

Posílení sebevědomím, že jsme předchozí den zvládli na mopedech průjezd večerní špičkou, nechali jsme si je ještě na další den. Maya nám sdělila, že zítra pojedeme do horského resortu Bana Hills. Ráno jsme ještě zajeli na vlakové nádraží, kde Maya objednala spoj na další přesun. Mají tam docela podivnej systém, ale během deseti minut to bylo domluvený. Představoval jsem si, kolik bychom museli předvést pantomimickéj čísel za použití mapy, rukou a nohou, a kolik by to zabralo času, kdybysme to s Froldou zařizovali sami.

Maya nás po několika dotazech u domorodců bezpečně vyvedla z města a pak jsme jeli krásnou opravenou silnicí do hor. Asi po dvaceti kilometrech se před námi vylouplo uzavřené údolí, ze kterého vedla lanovka kamsi do nebes. Jak jsme si tam přečetli, je prý v Guinnessově knize rekordů, protože má v jednom kuse něco přes 5 km. Můžu vám říct, že to není nic pro klaustrofobiky ani pro ty, co se bojí výšek. Když jsme se přehouppli přes první hřeben, spadly nám brady až pod sedačku. V údolí se ztrácel vodopád, k dalšímu sloupu nebylo skoro vidět a pod námi snad kilometr.

Když jsme ale vyjeli až nahoru, kde se v 1500 m ztrácela konečná stanice v mracích, čuměli jsme ještě víc. Byla tam přestupní stanice, která nás popovezla ještě kousek výš. Z mlhy na nás vykoukla ohromná replika středověkého hradu, kterých jsou v Evropě mraky. Všechno těsně před dokončením, protože tam Vietnamčáci ještě lítali v montérkách od malty. Koukali jsme na to jak blázní. Na velikým nádvoří ohromná prosklená kopule, kouknu do ní, a vidím jezdící schody mizející někam do hlubin.

Vlezeme dovnitř a málem jsem omdlel. Tam Disneyland.

Zkuste si představit všechny kýč, hnus, fujtajl a nevkus celého světa. Nemusíte už nikam jezdit. Tady to maj všechno pod jednou střechou. Ve třech podzemních patrech všude samej hrací automat, různý bakelitový blikající hejblátka, stašidelný hradý, neony a odporná hudba.

No to by jeden blil.

Lámali jsme si hlavu, kdo mohl na tak nádherným místě v horách vymyslet takovou zhůvěřilost. Byl bych nerad, abyste nás podezírali z nějaký xenofobie. Ale když jsme odsud utíkali, na jednom z dalších nádvoří mě zaujala skulptura z drátu, omotaná žárovkami. Po chvíli jsem v tom rozpoznal dvojspreží sobů táhnoucích sáně. Ve Vietnamu, v létě !!!

A za tím právě dokončovaná echt dřevěná hospoda a na ní nápis RESTAURANT KAVKAZ.

Fakt nekecám. Ať se klidně propadnu do toho jejich vypečenýho hradu.

Ještě musím dodat, že jsme za ten zážitek každej vypláznul 400Kč. Ale ta lanovka i cesta k ní za to stála.

Taky vám chci napsat, jak byla po zásluze potrestaná moje pýcha.

Po dvou dnech ježdění v dost hustým provozu Danangu už jsem si připadal docela dobrej, a dokonce jsem si trošku plánoval, že až se vrátíme do Saigonu, půjčím si mopedu i tam. Myslel jsem si to přesně do chvíle, než nás při návratu vcuclo podvečerní dopravní špička. To bylo maso (viz kapitola doprava v Saigonu). Jel jsem za Mayou,

která vezla Froldu, kterej čuměl do navigace v mobilu a ukazoval nám, kam se má jet. S vypětím sil jsem se za nimi udržel asi do třetí křižovatky, kde se mi definitivně ztratili. Pak jsem se svěřil do rukou všemohoucího.

Asi proto, že mám rád Pánbůcha, doufal jsem, že mě má možná taky trošku rád. Nechal jsem se unášet tou řekou motorek a jenom jsem se soustředil na ten neskutečný chaos. Když mě Pán dostatečně vytrestal, dal mi asi po deseti minutách (který mi přišly jako věčnost) v tom mumraji zahlédnout právě odbočujícího Froldu.

Jnu nic nepobaví Pánbůcha víc, než když vidí, že si člověk něco plánuje.

Tohle píšu ve vlaku směr Saigon.

Jsem si docela jistej, že v tom městě dopravní hrůzy budu tapat pěkně pěšky. A rád.

Ahoj Jim

Bana hills

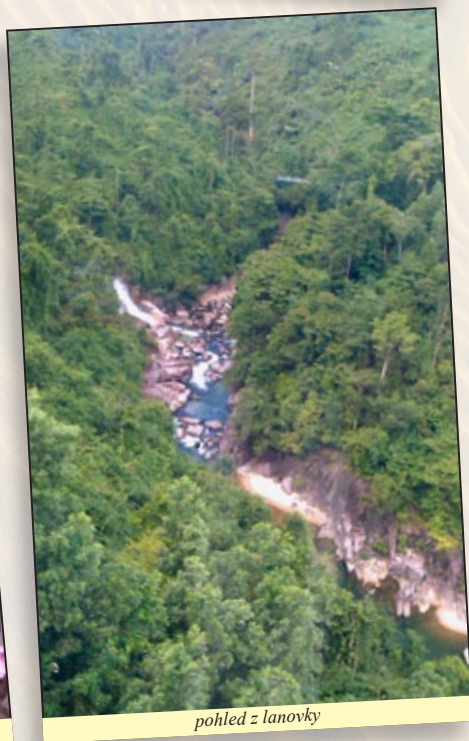
hrad Bana Hill

lanovka na Bana Hill

hrůza...!

pohled z lanovky

19. - 23. leden – Vlakem do Mui né

Musím vám popsat cestu vlakem, kdybyste se někdy potřebovali tímto dopravním prostředkem pohybovat po Vietnamu. Vlak je sice dražší než autobus, ale zato mu překonání stejné vzdálenosti trvá mnohem déle. 700 km jsme jeli více než 18 hodin. Ale je to neskonale pohodlnější.

Doporučuju objednat 1. třídu v lůžkové části. Je to relativně čisté a hlavně pohodlné. Tekoucí voda, možnost teplého jídla, které tam maníci roznášejí jako letušky v letadle. Navíc v každé větší stanici tam vtrhnou prodejci a můžete si dát, co hrdlo ráčí. Hlavně se můžete procházet. Protože si moc nelámou hlavu s mytím oken, párkrát jsem ho v chodbě stáhnul, abych dobře viděl a mohl fotit nekonečná rýžová políčka. Průvodčí ho s uctivým úsměvem zavřel s tím, že je to zakázané. Já ho hned zase otevřel a takhle jsme to dělali až do setmění, kdy nebylo co fotit. Takže nás vlak ve tři ráno vyhodil na nádraží v Phan Theit.

Tam jsme vzbudili taxikáře, kterej nás popovezl ještě 20 km do vesničky Mui né. Tahle bezvýznamná prdel se proslavila, když bylo zatmění slunce. Astronomové totiž vypočetli, že nejlépe to bude vidět ze zdejší pláže. Tím nastal její obrovské turistické boom. Více než 10 km dlouhá pláž je teď posetá rekreačními resorty. Hádejte jaký jsou na nich nápisy. Asi to uhadnete napoprvé.

Zase se projevil kouzlo mého kloboučku.

Zapomněl jsem ho totiž v taxíku, ale šofér ho našel a přinesl mi ho. Od té chvíle se začalo všechno dařit. Asi na třetí pokus jsme ve čtyři ráno našli volný pokoj, po krátkém spánku jsme si půjčili motorky a vydali se hledat nějaké jiné bydlení. Pokud možno stranou ruského „Bibione“ a za nějakou rozumnou cenu. Přitom jsem se ztratil, ale zase jsem díky tomu našel na kraji vesnice resort, kde byli pokoje přímo na břehu moře.

Žádný velký komfort, ale zato nádherné místo. Vyklubala se z toho mezinárodní surfařská škola. Tady jsou na to úplně ideální podmínky. Ten název „mezinárodní“ se opravdu naplnil, protože jsme tady byli my a Rusáci. Ale protože to byli sportovci, kteří celý den svištěli po hladině, byli to úplně normální pohodáři. Pravej opak těch v centru vesnice, co na sobě tahají kila zlata a za nima cupitají rozeřvaný matrojšky.

Tak tady v klidu nabereme síly před návratem do Saigonu. Pláž je fakt krásná a v podstatě prázdná. Je radost sledovat rybářské rodiny, které s docela primitivním vybavením zajišťují obživu pro sebe a co zbyde, prodají dál. Můžu vám říct, že to množství krevet, ryb, a různých mušlí a všelijakejch mořskejch potvor, co jsem snědl tady během pobytu, už asi do konce života nepřekonám.

Přitom je připravují neobyčejně chutně, pokaždý jinak, je k tomu fura zeleniny a různě pálivých omáček, rejže, nudle nebo rýžový placky. Taký to balej do věci, která je průhledná, vypadá jako igelit, ale je to zase nějaký rejžovej papír, kterej se vám v hubě rozpustí. No úplná rozkoš.

Všechno je to čerstvý a dělají to přímo před vámi. Je zajímavý sledovat, jak na minimálním prostoru s malinkým přenosným grilem kouzlí neuvěřitelný dobroty. Pokud můžu srovnávat s thajskou kuchyní, troufám si říct, že ta vietnamská je ještě mnohem pestřejší.

Jak to tak tady po sobě čtu, zážitky z cest se plynule proměnily v kulinářský popis místní stravy. V důsledku toho mi začínají kapat sliny na klávesnici, tak končím a jdu si dát porci krevet. Tygřích.

Ahoj Jim.

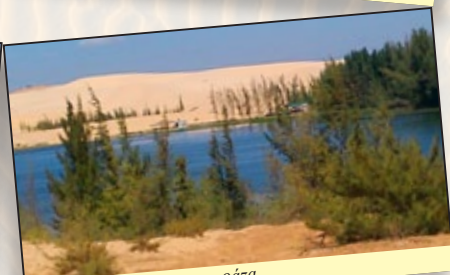
přesun vlakem

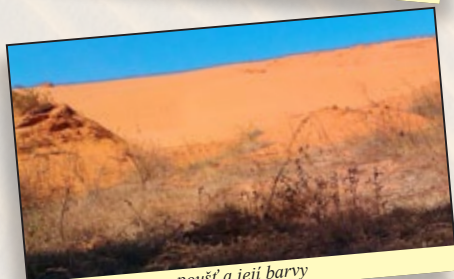
samá rýže...

moře u Mui Ne

oáza

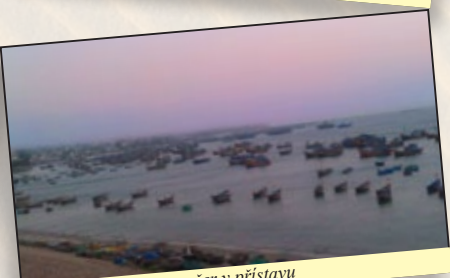
poušť a její barvy

sám voják v poli

rýžová polička na tisíc způsobů

večer v přístavu

24. leden – Výlet do pouště.

Rozhodli jsme se, že když je tady na pláži tak krásně, přesuneme se do Saigonu až na poslední den. To město mi totiž ze všeho nejvíc připomíná obrovský mravenišť, do kterého někdo neustále šfourá klackem, a tak si to raději užijeme tady. Zašli jsme, rozhodnutí oslavit večer, do hospůdky naproti, která je úplně nová, kde býváme vlastně jedinými hosty. Za to si nás moc váží a připravují neuvěřitelný hody, skoro zadarmo.

Jak asi měli radost, že jim děláme tržbu, majitel se svým tchánem poručili víno (vietnamské a velmi dobré), my jsme to otočili a to se párkrát opakovalo. Pak na nás zkusili asi jejich národní hru *ŤAM ŤAM*, což v překladu znamená do dna. Buď je to tím, že to jsou takoví střízlivci, nebo to ještě neumějí pořádně hrát – asi za dvě hodiny byli oba namaděru. Ještě než je jejich manželky odnesly (bez jakýchkoliv keců!!), stačil jsem s jedním z nich domluvit, že nám půjčí motorky, pojedou s námi a bude nám dělat průvodce po poušti. Asi jsem to domluvil vietnamsky, protože anglicky uměl asi jako já, tedy prakticky skoro vůbec.

Zřejmě jsem byl v minulém životě Vietnamec, jinak si to neumím vysvětlit.

Ráno jsme opravdu vyjeli a byl to zážitek, kterej za ty *Ťam Ťamy* opravdu stál. Asi 30 km odtud mají kus opravdický poušť i s oázou. Jsou to tak zajímavý barvy, že popsat se to moc nedá, to se musí prostě vidět. Přitom byste řekli – hromada písku.

Když jsme se večer vraceli, zastavili jsme ve vesnici náhodou před holičstvím. Ten chlapík mě tak srdečně zval, že jsem se rozhodnul, že mu udělám radost a aspoň bude sranda. Člověk by měl zkusit všechno. Mně tady fousy rostou rychlejš než ten jejich bambus. Tím pádem hrozilo, že bych v nich mohl domů přivést mikroskopický vzorky všech těch jejich omáček, co tu ke každému jídlu přinesou. Petr nachystal foťák a šli jsme na to.

Tu oficínu, která je částečně na ulici (kam se začal sbíhat dav Vietnamců tušících legraci), asi zdědil po dědovi. Vybavení tomu totiž odpovídalo. Na křesle právě dodělával místňáka (ostatní čekající mi s neskrývaným potěšením přepustili svá místa), a tak jsem se zájmem sledoval, co mě asi očekává.

Když ho ostříhal, přisunul si k němu obstarožní lampu a začal se mu šfourat v uchu, důmyslně naohejbanejša drátama, který asi někde našel o železné neděli.

Co chvíli mu z něj vytáhnul kus maglajzu, kterej zákazníkovi rozmáznul o předloktí. Když byl pochválen, jak je šikovnej, začal mu to na ruku kydat i z druhýho ucha. Hned jsem si řekl, že tuhle nadstandardní službu určitě vynechám. Pak jsem zasednul já.

Pod bradu mi dal miniaturní ručníček, kterej se zřejmě z piety k dědečkovi od té doby nepral. Byly na něm stopy po všech zákaznících tři generace zpět. S úsměvem mi odkejval, o kolik to chce zkrátit, aby mi v zápětí muzeální mašinkou vylepal všechno až na kůži. Vousy jsem měl po celým ksichtě, takže jsem se ani nemohl kontrolně podívat do poloslepýho zrcadla, jak si ten šikula vede. Pak mi trochu vofoukal obličej a položil na něj utěrku.

Jinou, ta vypadala, že je letošní. Provedl mi krátkou masáž čela, jednou rukou hadr elegantně odhodil (jako kouzelník, který předvádí svůj nejlepší trik) a pak se za potlesku přihlížejících obřadně uklonil.

No myslím, že to divadlo, za který jsem jim zaplatil 50 Kč, je nezklamalo. Byl to docela hezký zážitek. Může mě těšit, že jsem v tom hadru, kterej dává svým kunčoftům pod bradu, zanechal na věky hezkou šedivou českou stopu.

Ráno nás čeká Saigon, nákup různých trefek a hajdy domů.

Pokud bych mohl shrnout své třítydenní zážitky, tak Vietnam určitě doporučuju.

Mají krásný hory i moře, služby fungují a každě si tady najde, co potřebuje. Batůžkáři (my) i ti, co chtějí luxus. Jsou přívětiví, i když za každou kravinu si nechají zaplatit. (Ale v tom má prsty určitě Jvan).

Vietnamci jsou trošku bordeláři, ale vynahradí vám to jejich fantastická kuchyně i přívětivé ceny a teplíčko. Doporučuj koupit si knižního průvodce po Vietnamu, jako jsem to udělal já.

Je tam fura užitečných rad a tipů, který vám, než se rozkoukáte, usnadní život.

Teď ještě pár mých důležitých postřehů:
Všem se líbil můj klobouček!!!

Kdo všechno se v něm fotil:

Všichni Veitnamci, 2x Japonci, 1x Němec, 3x Číňani, 2x Australani, 2x Francouzi.
Rusákům jsem ho nepučil.

To je konec mého deníčku.

23. 1. 2013 Mui né -Vietnam

Ahoj Jim.

